

було надзвичайно одноманітним. Траплялися випадки, коли для учнів весь час готували лише дві одні й ті самі страви [6, арк. 36]. Головною причиною цього здебільшого була відсутність асортименту продуктів.

Також траплялося, що навіть загалом невибагливі «трудорезервники» починали скаржитися на несмачну їжу. Це було спричинене якістю отриманих харчів, використанням деяких заміників, недосконалим обладнанням кухонь, відсутністю умов для зберігання продуктів, непрофесіоналізмом і лінню кухарів.

Не менш неприємною була інша проблема – антисанітарія. Брудні столи без клеюнок чи скатертин, погано вимитий посуд через відсутність гарячої води – це те, що регулярно бачила більшість учнів. Непоодинокими були огидні знахідки у стравах: хробаки, таргани, воші тощо [7, арк. 93, 145-146].

Харчування у їдальнях, як правило, організовувалося у кілька потоків, оскільки кількість посадочних місць була обмежена внаслідок тісноти приміщень і нестачі меблів, посуду та елементарних столових приборів. Траплялися просто кричущі випадки, коли харчуватися доводилося в 10 і більше потоків, а учні годинами чекали своєї черги, щоб поїсти.

Таким чином, поширеність проблем з організацією приготування страв і приймання їжі у навчальних закладах ДТР стала одним з чинників, що робив систему трудових резервів непопулярною серед молоді та призводив до самовільного залишення навчання учнями.

ЛІТЕРАТУРА

1. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (далі – ЦДАВО України), ф. 4609, оп. 1, спр. 45, 135 арк.
2. ЦДАВО України, ф. 4609, оп. 1, спр. 9, 65 арк.
3. Державний архів Донецької області, ф. Р-5433, оп. 1д, спр. 4, 82 арк.
4. Державний архів Донецької області, ф. Р-5433, оп. 1д, спр. 6, 77 арк.
5. Центральний державний архів громадських об'єднань України (далі – ЦДАГО України), ф. 1, оп. 23, спр. 2866, 92 арк.
6. ЦДАГО України, ф. 1, оп. 23, спр. 3940, 46 арк.
7. ЦДАГО України, ф. 1, оп. 23, спр. 5746, 227 арк.

Кочура Л. А., студентка
строительного факультета,
Науч. рук. – **Кудрявцев А. Ю.**, канд. полит. наук, доц.
*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова, Украина*

ПРОБЛЕМЫ СОВРЕМЕННОЙ КУЛЬТУРЫ И ПУТИ ИХ РЕШЕНИЯ

Интенсивное развитие современной цивилизации подарило человечеству много возможностей, но в то же время наблюдается кризис в

экономической, социальной и культурной сферах. Культурная сфера жизни общества неотделима от человека и определяется социальной стороной общества. Само понятие «культура» определяет уровень развития общества, творческих сил и способностей человека.

Кризис культуры – это спад или резкий прелом в её развитии и её деградирующее состояние. С одной стороны, развитие техники, науки и информации, научно-технический прогресс подарил человечеству невероятный скачок в развитии, а с другой стороны подготовил почву для возникновения противоречивости связей между человеком и машиной. Материальная и техническая составляющая человеческого существования проникают в сознание человека, меняя его, не оставляя времени на интеллектуальное и духовное развитие личности. Таким образом, формируется главный парадокс – чем выше степень развития общества и цивилизации в целом, тем ниже уровень культуры.

Каждый день человека окружает масса разнообразной информации, средств информатизации, но интеллектуальное осознание такой быстрой смены информации и технологий не всегда проходит так же скоропостижно. В этом и заключается противоречивость между материальной и духовной составляющей современной культуры. Развитие социума не только улучшает мир, но и выступает одной из причин проблем, центральной из которых является кризис культуры.

Современное культурное развитие человека загнано в жесткие рамки и происходит посредством современных технологий – смартфонов, планшетов, телевидения, социальных сетей и Интернета, средства массовой информации. С одной стороны, эти средства доступа определяют содержание и форму культурных ценностей, а с другой стороны часто навязывают стандарты массовой западной культуры.

Социальные сети ограничивают важнейшую составляющую личности – социальную. Персонализированное, «живое» межличностное общение сводится к минимуму, что негативно сказывается на культуре каждого отдельного человека, ограничивает его социальные и интеллектуальные способности и навыки, приводит к обезличиванию и не способствует моральному и духовному росту личности. Западная цивилизация пропагандирует тенденции, содействующие насаждению основных стандартов современной, «модной» нигилистической культуры.

Современная украинская культура – составляющая часть мировой культуры. В будущем развитие культуры должно стать делом самого общества и предметом острых разногласий, осознание необходимости воссоздания культуры и нравственности. Возрождение культуры – важнейшее условие дальнейшего рационального функционирования социума.

Деградирующая культура не приспособлена к совершенствованию и преобразованию, поэтому только объединение и осознание национальной

культури, освоєння нових образців поведіння зможе сподвигнути народ для боротьби за свою унікальну національну культуру.

Для відродження культури необхідні: зменшення впливу консервативних ідей, пропагандування ідей про унікальність української культури, необхідна державна участь у «житті» культури, підтримка культурного насліддя, обмеження зарубіжного впливу на культуру.

Для реалізації цього механізму необхідно використовувати культурне насліддя, реформувати державну культурну політику, здійснювати різносторонню підтримку сучасних діячів культури, виховувати молоде покоління на ідеях патріотизму та моральності.

Сучасна світова культура представляє собою складний процес і переживає період кризи. Сучасна українська культура повинна взяти курс на відродження. Розв'язання задачі відродження культури зводиться до розв'язання основного протиріччя сучасного світу – відносин людини та машини. Так, новий штучний світ нав'язує людині свої стереотипи та обмежує мислення. Потрібно актуалізувати всі цінності світової цивілізації; традиційних культур та орієнтація на виховання молодого покоління у патріотичних настроєннях; пропагандування у соціальних мережах літератури та створення груп, націлених на розвиток моральних та духовних якостей особистості, інформування про сучасні культури та значущу роль української культури як невід'ємної складової світової культури.

Кочура Л. О., студентка
будівельного факультету,
Наук. кер. – **Радіонова Л.О.**, канд. філос. наук, доц.,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

МОНОМІСТА: ВІД ІНДУСТРІАЛЬНОЇ ДО ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЕПОХИ (на прикладі м. Куп`янськ)

Актуальність статті полягає в тому, що на сучасному етапі розвитку українських міст більшу частину поселень, що знаходяться в стані занепаду, складають «мономіста», що виникли в період індустріалізації країни, господарська спеціалізація яких пов'язана з промисловим і оборонним виробництвом; таким чином з'являється необхідність «відродження» цих міст та побудови на їх основі нових, суттєво інших сучасних міст.

Проблематика полягає в тому, що на даному етапі політичного, економічного, соціального розвитку Україна знаходиться в стані перспективи відродження «мономіст» та розвитку міст взагалі. Саме тому необхідні докорінні зміни в системі політичного, фінансового, економічного та